

Sygn. akt VIII C 2149/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

zasądza od J. B. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.297,73 zł (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) z umownymi odsetkami według stopy 12%, a począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 2.279,04 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych i cztery grosze) od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty i ustawowymi odsetkami, a począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 18,69 zł (osiemnaście złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 07 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647,38 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych i trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2149/15

UZASADNIENIE

W dniu 7 stycznia 2015 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu J. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.297,73 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 12% w stosunku rocznym od kwoty 2.279,04 zł od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 18,69 zł od dnia 7 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie o kartę kredytową C. zawartej z pozwanym w dniu 15 listopada 2005 roku. Na żądanie pozwu składają się niespłacona należność główna wymagalna od dnia 1 listopada 2014 roku w kwocie 2.279,04 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie w spłacie rat należności naliczone za okres od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku w kwocie 18,69 zł.

W dniu 27 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa jako oczywiście bezzasadnego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady, jak i wysokości, a nadto nienależycie wykonał zobowiązanie, świadczone przez niego usługi były bowiem wadliwe.

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tożsame stanowisko powód zajął w odpowiedzi na sprzeciw dodatkowo podnosząc, że na mocy zawartej umowy, pozwany otrzymał kartę kredytową wraz ze środkami pieniężnymi, które po wykorzystaniu zobowiązał się zwrócić w terminie ustalonym w umowie oraz wyciągu z rachunku karty kredytowej. Pozwany nie wywiązał się z tego zobowiązania i nie dokonywał spłaty minimalnej w wysokości wskazanej w wyciągu, na skutek czego, powód wypowiedział przedmiotową umowę.

W odpowiedzi na pozew J. B. podtrzymał stanowisko wyrażone w treści sprzeciwu, nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 roku nie stawiała się żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. B. w dniu 15 listopada 2005 roku zawarł z powodem Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową C., w ramach której bank przyznał pozwanemu odnawialny limit kredytowy w wysokości 2.000 zł. Zgodnie z zawartą umową posiadacz karty zobowiązywał się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości oraz terminie wskazanych w wyciągu (termin ten nie mógł być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu), który to dokument był doręczany posiadaczowi co miesiąc. W przypadku przekroczenia limitu kredytu kredytobiorca zobowiązany był do niezwłocznej spłaty kwoty przekraczającej limit oraz uiszczenia opłaty za przekroczenie limitu w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji. Z tytułu zawartej umowy powód uprawniony był do pobierania – poprzez obciążenie rachunku karty – opłat i prowizji oraz odsetek określonych w Tabeli Oprocentowania, obowiązujących w dniu zawarcia umowy. Bank obciążał ponadto kredytobiorcę opłatą roczną za wydanie karty, która to opłata była uwzględniana w treści wyciągu. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, w każdym czasie, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku niezapłacenia przez klienta, w terminie wskazanym na wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim, pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(umowa o kartę kredytową k. 26, wnioski o wydanie karty kredytowej k. 28-29, Regulamin kart kredytowych (...) Banku (...) S.A. k. 30-31, załączniki k. 32-33, okoliczności bezsporne)

W okresie od grudnia 2005 roku do lutego 2008 roku na rachunku karty pozwanego dziesięciokrotnie doszło do powstania przeterminowanego zadłużenia, które jednak za każdym razem było przez pozwanego regulowane. Po dokonaniu w dniu 18 lutego 2008 roku wpłaty w wysokości 500 zł na rachunku tym powstała nadpłata, która utrzymywała się do dnia 18 marca 2012 roku, kiedy to na skutek naliczenia opłaty za kartę, na rachunku tym powstało zadłużenie w wysokości 0,58 zł. Do dnia 17 września 2013 roku rachunek pozwanego był obciążany wyłącznie opłatami za kartę, które pozwany uiszczał w sposób nieterminowy, lecz pozwalający na spłatę powstającego co pewien okres czasu zadłużenia, które nigdy nie przekroczyło kwoty 10 zł. Na dzień 24 września 2013 roku pozwany nie posiadał wobec powoda żadnego zadłużenia.

Począwszy od października 2013 roku na rachunku pozwanego ponownie doszło do powstania zadłużenia, którego saldo w wystawianych od tego czasu wyciągach nigdy nie było niższe od kwoty 1.500 zł. Od daty wystawienia wyciągu z dnia 17 kwietnia 2014 roku pozwany dokonał na poczet spłaty zadłużenia wyłącznie jednej wpłaty w kwocie 100

zł, która była niższa od wymaganej spłaty minimalnej. W wyciągu z dnia 17 lipca 2014 roku powód poinformował pozwanego o zablokowaniu karty na skutek braku płatności.

Z uwagi na nie wywiązanie się przez pozwanego z warunków umowy, powód pismem opatrzonym datą 18 września 2014 roku wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem terminu wypowiedzenia. W dacie wypowiedzenia, saldo zadłużenia rachunku karty pozwanego wynosiło – zgodnie z wyciągiem z dnia 17 września 2014 roku – 2.227,63 zł.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 34, potwierdzenie nadania przesyłki k. 36, wyciąg z rachunku karty kredytowej k. 38-148)

W wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 23 grudnia 2014 roku powód wskazał, że łączne zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosi 2.297,73 zł.

Pismem z dnia 29 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty, o której mowa wyżej.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 25, wezwanie do zapłaty k. 155)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się jednak nieskuteczny, zadłużenie będące przedmiotem niniejszego powództwa zaczęło bowiem powstawać dopiero od dnia 30 września 2013 roku, a jako roszczenie wynikające ze stosunku rachunku bankowego (wydana pozwanemu karta była wprost powiązana z prowadzonym przez bank rachunkiem), w myśl przepisu szczególnego, jakim jest art. 731 k.c., podlegało dwuletniemu terminowi przedawnienia, który w dacie wniesienia pozwu (tj. w dniu 7 stycznia 2015 roku) jeszcze nie upłynął.

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł nim umowę o kartę kredytową, w ramach której bank przyznał pozwanemu odnawialny limit kredytowy w wysokości 2.000 zł. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, nie dokonywał spłat minimalnych w terminach wskazanych w doręczanych mu wyciągach z rachunku karty, wskutek czego powód pismem z dnia 18 września 2014 roku wypowiedział przedmiotową umowę, stawiając całość zadłużenia w stan wymagalności. Istnienie zobowiązania pozwanego potwierdzają: umowa o kartę kredytową z dnia 15 listopada 2005 roku, wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 23 grudnia 2014 roku oraz załączone przez powoda wyciągi z rachunku karty kredytowej pozwanego, z treści których jednoznacznie wynika, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanego przez cały okres trwania przedmiotowej umowy, w szczególności, jaka była kwota zaległego kapitału, naliczanych odsetek oraz kosztów i prowizji bankowych. Tym samym, wbrew podniesionym przez pozwanego zarzutom, Sąd uznał, że powód wykazał wysokość zadłużenia pozwanego dochodzonego przedmiotowym powództwem. Sąd odmówił przy tym wiary twierdzeniom pozwanego, jakoby powód wadliwie świadczył usługi bankowe, cechowała je bowiem gołosłowność, ponieważ pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, na czym miałyby polegać nieprawidłowe wykonanie umowy przez

bank. Powinność ta wynikała zaś wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia danego twierdzenia ponosi strona, która się na nie powołuje. Tym samym to pozwany podnosząc, że bank nieprawidłowo wykonał umowę, winien wykazać prawdziwość swych twierdzeń. Powinności tej, co podniesiono wyżej, pozwany jednak nie dochował.

Jako że do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia w wysokości dochodzonej w niniejszej sprawie, żądanie pozwu należy uznać za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego J. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.297,73 zł wraz z umownymi odsetkami według stopy 12%, a od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.279,04 zł od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami, a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 18,69 zł od dnia 7 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według wyższej stopy, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu. Koszty postępowania w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U. 2013, poz. 490 j.t.), a ponadto 17 zł z tytułu opłaty skarbowej na pełnomocnictwo oraz 0,38 zł z tytułu opłaty manipulacyjnej.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego J. B. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 647,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.